

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 81/2019-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátmi JUDr. Ivetou Lenčేశovou a JUDr. Michalom Magdolenom, Farská 28, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 17/2018 z 21. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 17/2018 z 21. augusta 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 33 Tk 1/2014 zo 4. septembra 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Proti nemu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 4 To 84/2017 z 23. novembra 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že ho zamietol podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Následne podal sťažovateľ vo veci dovolanie, ktoré odôvodnil s poukazom na § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku.

3. V ďalšej časti sťažovateľ s poukazom na ústavné a zákonné požiadavky kladené na odôvodnenia súdnych rozhodnutí uvádza svoje námietky týkajúce sa odôvodnenia jednak rozsudku okresného súdu, ako aj uznesenia krajského súdu. Následne uviedol, že v podanom dovolaní namietal, že uznesenie krajského súdu bolo založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. K tomu dodal: *„Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Takýmto nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie najmä zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že išlo o iný trestný čin alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok ustálený v napadnutom rozhodnutí súdu v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podriadený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.“* Sťažovateľ v podstate namietal, že vylúčenie aplikácie ustanovenia § 25 ods. 1 Trestného zákona v konaní,

definujúce nutnú obranu, bolo nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku zo strany krajského súdu. Zároveň sťažovateľ uviedol tri znalecké posudky, ktoré boli v konaní zadovážené, ktoré majú podľa jeho názoru potvrdzovať, že v čase skutku mal sťažovateľ skutok odvracať v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku strachu, čím malo dôjsť z právneho hľadiska k naplneniu podmienok intenzívneho excesu podľa § 25 ods. 3 Trestného zákona, ktorá je okolnosťou vylučujúcou trestnú zodpovednosť. Podľa tvrdenia sťažovateľa nepoužitím ustanovenia § 25 ods. 3 Trestného zákona bolo uznesenie krajského súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, a preto bol daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

4. Sťažovateľ uviedol, že v podanom dovolaní sa domáhal rozhodnutia, ktorým by došlo k zrušeniu uznesenia krajského súdu, ako aj rozsudku okresného súdu a vec by bola vrátená okresnému súdu, najvyšší súd však o podanom dovolaní rozhodol napadnutým uznesením najvyššieho súdu tak, že sťažovateľovo dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

5. Zároveň vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol: *„Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie súdnej ochrany v mimoriadnom opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v ktorom sa preukáže existencia dôvodu na jej poskytnutie. Poskytnutie ochrany v dovolacom konaní však predpokladá, že najvyšší súd správne vyloží a aplikuje ustanovenia o jeho dôvodnosti... Ak najvyšší súd odmietol dovolanie, hoci správne ho pri ústavne konformnom výklade mal považovať za dôvodné, porušil tým právo na súdnu ochranu. Sťažnosťou napadnuté Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 4 Tdo 17/2018 zo dňa 21.08.2018... nakoľko nereaguje na vznesené námietky sťažovateľa, je svojvoľné a arbitrárne... v odôvodnení uvádza, že odôvodnenie rozhodnutí súdov nižších stupňov napĺňajú kritéria zrozumiteľnosti a presvedčivosti, resp. že zodpovedajú kvalitatívnym požiadavkám na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia... Aj napriek tomu, že sťažovateľ opakovane uvádzal rozsiahlu argumentáciu, prečo rozhodnutia nepovažuje za riadne odôvodnené, dovolací súd sa nijakým spôsobom neunúval prezentovaný názor o neexistencii povinnosti reagovať na každý argument, tento aplikovať na konkrétne*

námietky sťažovateľa, resp. nijako nešpecifikoval, ktorú argumentáciu sťažovateľa považoval za nepodstatnú a aké úvahy takémuto záveru predchádzali.“

6. Ďalej sťažovateľ uviedol, že v podanom dovolaní namietal nesprávnosť právneho posúdenia uvedomujúc si viazanosť najvyššieho súdu skutkovým stavom, nestotožňuje sa však s tvrdením najvyššieho súdu, že skutok nedáva žiadnu možnosť uvažovať o právnom posúdení konania sťažovateľa v nutnej obrane alebo putatívnej obrane. V závere sťažovateľ dodal: *„Vylúčenie možnosti preskúmania správnosti právneho posúdenia v podobe neaplikácie ustanovení o nutnej obrane odkazom na stručnosť znenia skutkovej vety v časti, ktorá popisuje konanie samotného poškodeného, je v tomto prípade v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti... Opomenutím presného popisu správania sa poškodeného, i keď k tomuto bolo nesporne vykonané rozsiahle dokazovanie, súd prvého stupňa i odvolací súd de facto zabezpečil nemožnosť v rámci dovolacieho konania skúmať právne posúdenie v otázke aplikácie ustanovenia o nutnej obrane, pričom Najvyšší súd SR tento postup akceptoval výhradne v neprospech sťažovateľa, a zbavil sa tak zodpovednosti posúdenia dôvodnosti argumentácie sťažovateľa odkazom na znenie skutkovej vety.“*

7. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 4 Tdo 17/2018 zo dňa 21.08.2018 porušené bolo.

2. Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd Slovenskej republiky Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 4 Tdo 17/2018 zo dňa 21.08.2018 porušené bolo.

3. Právo Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 4 Tdo 17/2018 zo dňa 21.08.2018 porušené bolo.

4. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 4 Tdo 17/2018 zo dňa 21.08.2018 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

5. *Sťažovateľovi Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 100.000,- Eur (slovom stotisíc eur), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný uhradiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*

6. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 390,50 Eur vrátane DPH na účet právneho zástupcu: JUDr. Iveta Lenčేశová, advokátka, advokátska kancelária, Farská 28, 949 01 Nitra, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“*

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019 a právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zistuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný sú môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač

a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

17. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

18. O zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 182/2018).

19. Ústavný súd považuje v úvode za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (III. ÚS 474/2017).

20. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli

zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 182/2018).

21. K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je i právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 744/2016, III. ÚS 351/2018).

22. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označeným základným právom podľa ústavy a listiny a právom podľa dohovoru.

23. Najvyšší súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu, v relevantnej časti najmä takto odôvodnil:

„Pokiaľ ide o konštatovanie porušenia práva na obhajobu, tu obvinený poukazuje predovšetkým na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa a tiež skutočnosť, že odvolací súd nebol oprávnený pri svojich zrušujúcich uzneseniach dávať súdu prvého stupňa záväzné pokyny.

Dovolací súd však považuje za potrebné uviesť, že konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu... nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por... teda takéto porušenie musí kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť jeho základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby.

V predmetnej trestnej veci z dostupného spisového materiálu vyplýva, že boli v každom štádiu trestného konania zachované práva obvineného na obhajobu a v tomto smere dovolací súd pochybenie nezistil.

Námietka týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia súdov nižšieho stupňa je rovnako neopodstatnená. Dovolací súd pripomína, že právo na spravodlivý proces, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, nemožno chápať ako právo absolútne... Dovolací súd zastáva názor, že rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa zodpovedajú kvalitatívnym požiadavkám na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keď spolu dávajú komplexnú odpoveď na všetky otázky týkajúce sa viny a trestu obvineného i skutočností a dôkazov, na základe ktorých bolo rozhodnuté. Súd sa vysporiadali s dôkaznou situáciou v prejednávanej veci, s právnou kvalifikáciou skutku, s otázkami súvisiacimi s uloženým trestom i s obhajobnou argumentáciou... Skutočnosť, že obvinený sa nestotožňuje s argumentáciou súdu nemôže zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ktorý teda naplnený nebol...

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným

zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu... ale vylučuje námietky skutkové (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou)... teda výlučne slúži k náprave hmotnoprávných väd.

Obvinený na základe nestotožnenia sa s hodnotením vykonaných dôkazov okresným a krajským súdom a ich vlastného hodnotenia robí také skutkové uzávery, ktoré by boli subsumovateľné pod kritériá nutnej obrany podľa § 25 Tr. zák., vedúce v konečnom dôsledku k vylúčeniu jeho trestnej zodpovednosti vôbec...

Ustálený skutok v prvostupňovom rozsudku, ktorý nebol žiadnym spôsobom modifikovaný rozsudkom krajského súdu však nedáva žiadnu možnosť uvažovať o konaní obvineného ako o konaní v nutnej obrane alebo v putatívnej obrane, podstatu ktorých inštitútov obvinený prostredníctvom obhajcu obšírne a v súlade s publikovanou judikatúrou rozvádza. Uvedené je v súlade s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. decembra 2012, sp. zn. 2Tdo/73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47/2014.

Záverom je potrebné tiež uviesť, že pokiaľ obvinený poukázal na to, že ak útok poškodeného vyplýval zo skutku a vykonaných dôkazov, potom bolo na mieste hodnotiť jeho primeranosť a intenzívny exces podľa § 25 ods. 3 Tr. zák. s tým, že konštatoval závery znaleckých posudkov, ktoré boli vypracované na jeho osobu a podľa obvineného bez akýchkoľvek pochybností potvrdzujú, že v čase skutku odvracal útok v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku strachu, teda z hľadiska právneho posúdenia došlo k naplneniu podmienok intenzívneho excesu podľa § 25 ods. 3 Tr. zák., skutok ako taký obsahuje len konštatovanie predchádzajúcej hádky s poškodeným. Nie je pravdivé preto tvrdenie, že zo skutku vyplýva útok poškodeného, ktorý by bol nasmerovaný na obvineného.

Zistený skutok obvineného bol v súlade so zákonom právne posúdený ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., pričom popis skutku obsahovo vyjadruje naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu...“

24. Cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú

aplikované... Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa (III. ÚS 444/2018).

25. V nadväznosti na už uvedené v kontexte sťažovateľom vznesených výhrad, na základe ktorých sa v konečnom dôsledku domáha zrušenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd pripomína svoj, a to už opakovane judikovaný právny názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že súdne rozhodnutie bude napĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, resp. strany sporu. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak je to tak, nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí všeobecných súdov a vyslovovať porušenie základných práv, resp. práv garantovaných kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (m. m. III. ÚS 162/05, IV. ÚS 489/2018).

26. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu musí ústavný súd skonštatovať, že závery v ňom uvedené sú z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné, najvyšší súd dal ústavnoprávne relevantné odpovede na otázky nastolené sťažovateľom, na dôvody odmietnutia sťažovateľom podaného dovolania vo veci. V odôvodnení ústavný súd nevhliadol nedostatky, ktoré by ho oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení sťažovateľom už uvedeného základného práva podľa ústavy a listiny a práva podľa

dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2019